

POKARM /wspólnota karmi by nie być głodnym/

Lecz On im odpowiedział: "Wy dajcie im jeść!" A wzięwszy pięć chlebów i dwie ryby, spojrzął w niebo, odmówił błogosławieństwo, połamał chleby i dawał uczniom, by kładli przed nimi; także dwie ryby rozdzielił między wszystkich. Jedli wszyscy do sytości. /Mk 6,37.41-42/

Odżywiać się by wzrastać

Człowiek dla swego rozwoju potrzebuje wody i chleba. Jeżeli nie przyjmuje pożywienia, umiera. Żeby zaś wzrastać duchowo, podobnie jak roślina potrzebuje on słońca, wody, powietrza i ziemi. Ziemia wyobraża wspólnotę; jest środowiskiem życia, miejscem, gdzie roślina się narodziła, gdzie zapuszcza korzenie, rośnie, wydaje owoce i umiera, aby inne rośliny mogły żyć.

Aby posuwać się naprzód na drodze ku jedności, ku większemu promieniowaniu sprawiedliwości i prawdy, zarówno pojedyncza osoba, jak i wspólnota, potrzebują prawdziwego pokarmu. Bez niego bowiem siły nadziei zamierają i ustępują miejsca pragnieniu przyjemności i wygody, znużeniu i depresji albo różnego rodzaju agresjom czy też postawom opierającym się na formalizmie i sztywnej administracji.

Aby zachować wierność w codziennym życiu, potrzebujemy porannej manny, która jest bardzo zwyczajnym pożywieniem i bez specjalnego smaku. Jest to manna wierności ślubowaniu, zobowiązaniom i drobnym sprawom, jest to manna spotkań, przyjaźni, spojrzeń i uśmiechów, które zapewniają o miłości i rozgrzewają serce. /Jean Vanier/

1. Modlitwa do Ducha Świętego

2. Czytanie Słowa Bożego

Pociągnąłem ich ludzkimi więzami, a były to więzy miłości. Byłem dla nich jak ten, co podnosi do swego policzka niemowlę - schyliłem się ku niemu i nakarmiłem go. Oz 11,4

Wtedy Ananiasz poszedł. Wszedł do domu, położył na nim ręce i powiedział: «Szawle, bracie, Pan Jezus, który ukazał ci się na drodze, którą szedłeś, przysłał mnie, abyś przejrzał i został napełniony Duchem Świętym». Natychmiast jakby łuski spadły z jego oczu i odzyskał wzrok, i został ochrzczony. A gdy go nakarmiono, odzyskał siły. Dz 9,17-19

Ten zaś, który daje nasienie siewcy, i chleba dostarczy ku pokrzepieniu, i ziarno rozmnoży, i zwiększy plon waszej sprawiedliwości. Wzbogaceni we wszystko, będziecie pełni wszelkiej prostoty, która składa przez nas dziękczynienie Bogu. 2 Kor 9,10-11

Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach. Codziennie trwali jednomyślnie w świątyni, a łamiąc chleb po domach, przyjmowali posiłek z radością i prostotą serca. Wielbili Boga, a cały lud odnosił się do nich życzliwie. Pan zaś przymnażał im codziennie tych, którzy dostępowali zbawienia. Dz 2, 42.46-47

3. Refleksja

Czas, by w ciszy rozważyć Słowo Boże i zastanowić się nad tym, jak te słowa odnoszą się do mojego życia, postępowania.

4. Dzielenie

Wypowiedzi uczestników spotkania dotyczące przemyśleń i refleksji, które wzbudziło w nich usłyszane Słowo Boże. Wypowiedzi zwykle zaczynamy od przytoczenia jednego z wersetów, którego dotyczy ta refleksja. Wypowiedź w oparciu o przeczytane Słowo Boże i osobiste doświadczenie niech się łączy z odpowiedzią na pytanie:

Jaki pokarm daje mi wspólnota, czym mogę się karmić?

Co jest dla mnie chlebem codziennym /niezbędnym do życia/?

5. Dziękczynienie

Niech formą naszego dziękczynienia będzie podanie ręki, uśmiech, uścisk każdego członka naszej wspólnoty - jako znaku jedności, wspólnego budowania i wspierania się. Zapowiedź wspólnej przyszłości, pragnienia bycia razem i dzielenia się Bożą miłością.